

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønike-Riim til Børne-Lærdom med Indledning og Anmærkninger

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 23. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1829_477A-txt-shoot-idm2903/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Selv naar mat den gaaer ved Star,
Hvor den Bedrifter!
Staven er mit Spy og Spyd,
Som til Nygten sværer,
Saa mig hylde end med Fryd
Skyther og Barbarer!

XV. Antiochien.

Af Seleuciderne paa Jord
Teg ene er tilbage,
Og har i Navnet fun et Spor
Af mine Glimmer - Dage;
Men det Uddelighed vandt,
Da inden mine Vold
Det store Folk - Navn oprandt,
Som Skyer til Skolde!
Det bredes yd i Verden ud,
Herafra ved Komper stærke,
Som stolede paa Suders Gud,
Og fulgte Korsets Mælest!
I Spidsen gif en Helt saa frem,
Guldblodig var hans Bone,
Da bold i Grekenland og Rom
Hon plantet Korsets Fane,
Men Blodet, som i Stromme sloe,
Hvor han lod Sværdet sjunge,
Det var hans egen, han udgied,
Med Naadens Ord paa Lunge!
Saa bredes ud fra Øst til Vest
Det store Navn paa Jordens
Hvis Glænde er som en Jule - Fest,

Indsladt med Advents - Torden!
Men da fra Vesten Navnet kom
Igjen til min Mure, ~~in mure~~
Det kom fra Grekenland og Rom,
Med andre Sværd og Lure,
Som Landen var af Kost og Been,
Og Kerst var af Klude,
Og Kirken var af Kalk og Steen,
Og Glænsen var en Nude!
Dog, sagens var den Synet værd,
Den stolte Kompe - Stare
Af alle Vestens Folke - Hær,
Som troede Fal og Fare,
For i den underfulde Egn,
Hvor Navnet var overvundet,
At frede lækst om Korsets Tegn,
Som tyldes overvundet!
De Dyfer flog i Tulin - Tal,
Men Ingen de overvendte,
Saa øret mest ved deres Fal
Ble Navnet, de befandte!
Ja, at ei Tankred, Voemund,
Med Færninger fuldmange,
Et Nige vande paa tykst Grund,
Som lunde staar og prange,
Forherliget det store Navn,
Der vrager Staal til Værge,
Kun for det bare i sin Barn
Den Tro, som flytter Bjerget!
Thi priser høit jeg Pau li Sværd;
Et Træng har hvo det svinger,

Før Christendom i Hærresæd,
Til Dømmerne - Klinger!

XVI. Alexandrien.

Vindet op ved Middel-Hav,
Med den store Konges Finger,
Over Aleksanders Grav,
Bredet end jeg Marmor - Vinger,
Og si sattes Noe paa Blad
På solomærs Hoved - Glad!

Her man saae, i fordum Tid,
Graven for den Greske Tunge,
Hvor som Ynnen med stor Glæde
Vilde lært sig til at sjunge,
Hvad deg lykkes Kun flet,
Ere end Hjer af fugle - Vel!

Intet hændes dog omsonst,
Mindre da det føre Mode,
Da hør mig i Skrives Konst
Gække r fappedes med Jøde,
Begrene, som til en Fest,
Folkedes fra Øst og Vest!

Hør de gamle Shalde sandt
Naben Grav og Marmor - Kiste,
Hvor de Doden hals forvandt,
Der de maatte Livet miste;
Koldre end paa vunde Blad
Om hørde de for Møien kvad!

Hør og Mesteren i Ron
Slabde sig en Blandings - Tunge,

